

Sygn. akt **V Ca 2831/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Maja Smoderek</i>
Sędziowie:	SO Bożena Miśkowiec (spr.) SR del. Agnieszka Wiśniewska
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Szczęsna

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. G. (1)**

przeciwko **D. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie

z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. akt I C 1261/12

- zmienia punkt IV zaskarżonego wyroku nadając mu treść: zasądza od D. S. na rzecz M. G. (1) kwotę 2 400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;
- oddala apelację w pozostałej części;
- zasądza od M. G. (1) na rzecz D. S. kwotę 1 200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2831/13

UZASADNIENIE

Powód M. G. (1) wniósł pozew przeciwko pozwanemu D. S., domagając się nakazania pozwanemu, aby w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia wydał powodowi samochód osobowy typu (...) rocznik (...) numer rejestracyjny (...), numer nadwozia (...) znajdujący się w posiadaniu pozwanego w stanie, w jakim został przekazany mu w celu dokonania naprawy wraz z kompletem kluczyków.

Pozwany D. S. wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 15 maja 2014 roku Sąd Rejonowy dla w P.: I. nakazał pozwanemu, aby wydał powodowi samochód osobowy typu (...) rok produkcji (...) o numerze rejestracyjnym (...), numer nadwozia (...) wraz z kompletem kluczyków - w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się niniejszego wyroku; II. oddalił powództwo w pozostałym zakresie; III. tytułem kosztów procesu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.500 złotych; IV. zniósł między stronami koszty zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia oraz rozważania poczynione przez Sąd I instancji.

W kwietniu 2011 r. M. G. (1) i D. S. zawarli ustną umowę o naprawę samochodu typu (...), rocznik 2006, nr rejestracyjny (...), będącego własnością powoda. Przedmiotem umowy było usunięcie wycieku oleju z silnika, naprawa przedniego zawieszenia, a także piaskowanie ramy pojazdu. Po stronie zamawiającej występowali: właściciel samochodu M. G. (1) i jego ojciec M. G. (2), który finansował koszty naprawy. Strony nie uzgodniły wysokości wynagrodzenia za naprawę auta. Wstępnie ustalono wynagrodzenie na kwotę około 14.000 zł, miało być płacone sukcesywnie, w miarę postępu prac.

W wyniku przeprowadzonych przez pozwanego czynności zmierzających do naprawy samochodu, pojazd został rozłożony na części i zostało wykonane w innym warsztacie piaskowanie ramy, z tego tytułu ojciec powoda przekazał pozwanemu 2.500 zł. Pozwany zamawiał części do pojazdu, niektóre z nich nawet z zagranicy. Ojciec powoda przekazywał pozwanemu kwoty pieniężne na poczet wynagrodzenia umownego oraz na zakup części niezbędnych do wykonania naprawy. Wobec przedłużającej się naprawy powód i jego ojciec ponaglali pozwanego, aby jak najszybciej zakończył prace.

Ostatecznie w marcu 2012r. strony umówiły się, iż pozwany zmontuje auto powoda, tj. doprowadzi pojazd do stanu umożliwiającego poruszanie się, z kolei ojciec powoda dopłaci pozwanemu kwotę 4.000 zł tytułem wynagrodzenia za naprawę. Kiedy powód ze swoim ojcem przyjechali odebrać samochód okazało się, że auto nie jest jeszcze zmontowane w całości. Zmontowano przednie zawieszenie ale w dalszym ciągu nie zamontowano silnika, układu hamulcowego, nie skończono remontu układu kierowniczego i nie wykończono nadwozia. W trakcie wizyty pozwany wręczył ojcu powoda druki faktur opiewające na kwotę ponad dwudziestu tysięcy złotych. Wskazywał przy tym, iż koszty te powinien pokryć ojciec powoda, a część z nich powstała w wyniku nieudanej współpracy pozwanego ze znajomym ojca powoda – R. K.. Ostatecznie do wydania pojazdu nie doszło; pozwany odmówił wydania samochodu, do czasu uregulowania należności. Samochód będący przedmiotem sporu nadal pozostaje w posiadaniu pozwanego

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Za podstawę rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy przyjął treść art. 222§ 1 k.c.

Zdaniem Sądu I instancji powód udowodnił, że przysługuje mu ochrona własności wynikająca z powołanej normy prawnej. Z ustaleń Sądu I instancji wynika, iż bezspornym jest, że powód jest właścicielem samochodu będącego przedmiotem sporu, natomiast pojazd nie jest faktycznie w jego władaniu, gdyż włada nim pozwany, któremu nie przysługuje do tego skuteczne względem właściciela prawo.

Sąd Rejonowy za niezasadny uznał zarzut pozwanego, który prawo do władania pojazdem powoda wywodził z prawa zatrzymania tj. art. 461 k.c.

Jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego D. S. powołał się na prawo retencji z uwagi na przysługującą mu względem powoda wierzycelność z tytułu wynagrodzenia za naprawę samochodu, wskazując że naprawa, a także zamontowane w aucie części są jego nakładem na pojazd będący własnością powoda. W ocenie Sądu Rejonowego pozwanemu nie przysługuje prawo zatrzymania, gdyż wynagrodzenie za naprawę samochodu nie jest nakładem na rzecz w rozumieniu art. 461 § 1 k.c.

Z analizy przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy wynika, iż pojazd aktualnie znajduje się w częściach, naprawa nie została zakończona, aczkolwiek część umówionego zakresu prac została wykonana.

Żądanie powoda, wydania samochodu w takim stanie, w jakim został przekazany pozwanemu do naprawy w ocenie Sądu nie było możliwe. Takie żądanie nie jest elementem roszczenia windykacyjnego, które nie zmierza do przywrócenia stanu poprzedniego w znaczeniu restytucji stanu, w jakim rzecz się znajdowała w chwili zabrania jej właścicielowi. Jednocześnie podkreślił, że roszczenie o przywrócenie rzeczy do stanu, w jakim rzecz znajdowała się w przeszłości, może nastąpić ale w ramach roszczenia odszkodowawczego.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło na podstawie Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony oraz art. 100 k.p.c. Wywiódł, że powód wygrał sprawę w części obejmującej żądanie wydania rzeczy. Poniesione przez powoda w związku ze zgłoszonym roszczeniem koszty sądowe tj. opłata sądowa w kwocie 1500 zł podlegała zasądzeniu od pozwanego. Ponieważ powództwo zostało oddalone w części obejmującej żądanie wydania pojazdu w stanie sprzed przekazania go do naprawy, Sąd I instancji uznał, że w tym zakresie, powód jest stroną przegraną stąd koszty zastępstwa procesowego na podstawie art. 100 k.p.c. podlegały wzajemnemu zniesieniu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zaskarżając wyrok w części dotyczącej punktów II i IV wniósł o jego zmianę poprzez uwzględnienie żądań apelacji, tj. uznanie pozwu w całości oraz orzeczenie zwrotu kosztów postępowania w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Orzeczeniu zarzucił: 1) naruszenie prawa materialnego poprzez obrazę art. 222 §1 k.c. poprzez uznanie przez Sąd, że roszczenie windykacyjne obejmowało prawo własności części samochodowych a nie pojazdu, jako całości; 2) naruszenie prawa procesowego poprzez obrazę art. 98 §1 k.p.c. bowiem Sąd uznał, iż orzeczenie zwrotu pojazdu w trybie przyjętym przez Sąd oznacza tylko częściowe uwzględnienie pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała częściowemu uwzględnieniu w zakresie zasadnego drugiego zarzutu wniesionego środka zaskarżenia, co do kosztów procesu. Podkreślenia bowiem wymagało, że strona czynna procesu wygrała sprawę w przeważającej części. Oddalenie powództwa dotyczyło jedynie dookreślenia stanu samochodu natomiast, co istotne, powództwo o wydanie zostało uwzględnione wobec wykazania przesłanek zakreślonych art. 222 § 1 k.c. Zatem w ocenie Sądu II instancji Sąd Rejonowy do części kosztów procesu bezzasadnie zastosował art. 100 k.p.c. w ramach rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV wyroku, albowiem do rozstrzygnięcia o kosztach procesu w tym zastępstwa prawnego miała zastosowanie zasada wyrażona w art. 98 §1 k.c. tj. odpowiedzialności za wynik procesu. Powyższe stanowiło o zmianie zaskarżonego wyroku w punkcie IV poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 2.400 zł. uzależnionej od wartości przedmiotu sporu na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w wysokości stawki minimalnej, uwzględniając nakład pracy pełnomocnika powoda, rodzaj i stopień zawłości sprawy.

Apelacja w pozostałej części podlegała oddaleniu, albowiem w ocenie Sądu Okręgowego nie znaleziono podstaw dla uwzględnienia powództwa w zakresie dookreślenia stanu pojazdu podlegającemu wydaniu zgodnie z treścią żądania pozwu. Zatem pierwszy zarzut wniesionego środka zaskarżenia nie znalazł w sprawie uzasadnienia. W tym przedmiocie Sąd II instancji podzielił rozważania Sądu Rejonowego uznając je za własne.

Podczas rozprawy apelacyjnej powód oświadczył, że wyegzekwował punkt pierwszy zaskarżonego wyroku, odebrał samochód w stanie w jakim mu go wydano tj. odbiegającym od jego stanu z daty oddania do naprawy. Niewątpliwie zatem także ta okoliczność stanowiła o braku możliwości uwzględnienia apelacji w podnoszonej meriti części.

Także z przyczyny częściowej naprawy pojazdu, gdyż jego substancja została już częściowo zmieniona w wyniku naprawy podwozia i piaskowania ramy. Doszło też do przecięcia karoserii, a więc znacznej ingerencji. Zatem w stanie faktycznym sprawy nie ma możliwości doprowadzenia samochodu do stanu z daty jego przekazania do naprawy.

Najistotniejszym jednak argumentem za oddaleniem apelacji w pozostałej części jest specyfika postępowania windykacyjnego. Jak zasadnie bowiem zważył Sąd Rejonowy, roszczenie windykacyjne nie zmierza do przywrócenia stanu poprzedniego w znaczeniu restytucji pojazdu do stanu w jakim ta rzecz się znajdowała w chwili oddania do naprawy. Niewątpliwie bowiem przedmiotem roszczenia wydobywczego jest wydanie rzeczy w jej obecnym stanie.

Reasumując, z zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że pozwany miał obowiązek wydania powodowi samochodu osobowego, nie zaś części nań się składających. Dookreślenie przez powoda stanu pojazdu, mające na celu de facto wykreowanie jego stanu przeszłego tj., istniejącego przed czynnościami naprawczymi nie jest możliwe do uwzględnienia w ramach dochodzonego żądania wydania. Ocena Sądu I instancji w tym przedmiocie zasługiwała więc na aprobatę.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku, na podstawie art. 386§ 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c., orzekając o kosztach procesu za drugą instancję według zasady z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca postępowanie odwoławcze tj. powód, zobowiązana jest do zwrotu kosztów przeciwnikowi tj. pozwanemu. Zasądzoną kwotę stanowi 1.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego, obliczonego od wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 12. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.